

Z MÍSTA, KDE ŽIJEME 2022 | STEJNÉ PŘÍBĚHY, JINÁ JMÉNA**TÝM**

NÁZEV A ADRESA ŠKOLY: Gymnázium Lovosice, Lovosice Sady Pionýrů 600

ČLENOVÉ TÝMU: Johana Červinská, Agáta Krobová, Viktorie Krobová, Anna Tlustá

VYUČUJÍCÍ: Miroslava Quaiserová

DATUM SETKÁNÍ S PAMĚTNÍKEM: 20.4.2022, 2.6.2022

PAMĚTNÍK

JMÉNO A PŘÍJMENÍ PAMĚTNÍKA: Vladimír Drápal

DATUM NAROZENÍ: 28. března 1964

MÍSTO NAROZENÍ: Louny

VYBRANÝ CITÁT: *Hledali jsme únik z té šedi, do těch barev, kterým pro nás byla ta hudba a literatura.*

PŘÍBĚH PAMĚTNÍKA:

Vladimír „Lábus“ Drápal

Vladimír Drápal, narozen 27. 3. 1964, je známý zejména pro svůj občanský aktivismus za dob socialismu, ale i po sametové revoluci. V roce 2020 kandidoval na pozici v senátu. Zasloužil si také všeobecné uznání v oblasti undergroundové kultury.

Narodil se do komunisticky orientované rodiny s matkou učitelkou češtiny a otcem právníkem, který zastával funkci předsedy národního výboru v Lounech. Když zhlédl propagandistický pořad Atentát na kulturu, byl teprve v sedmé třídě a jeho život už nikdy nebyl stejný. I přes to, že ho právě rodiče vedli k literatuře, která se mu stala vášní, jejich vztah to neposílilo. Jeho touha po svobodném životě s věkem pouze rostla a jeho kroky stále častěji směřovaly do Prahy, kde navštěvoval přátele, kteří se mu stali druhou rodinou. Tu mohl podle svých slov vždy rozpoznat, díky dlouhým vlasům a nezvyklému stylu oblékání tzv. máničky. „*O spoustě věcí se nemusíte bavit, protože jsou jasné, dokázali jsme mlčet o stejné věci, měli jsme stejný pocit z té doby, stejné názory, bylo nám spolu dobře.*“ Brzy zjistil, že umění je smysl jeho života. „*Hledali jsme únik z té šedi, do těch barev, kterým pro nás byla ta hudba a literatura.*“

Střední školu navštěvoval nejprve v Lounech a to jazykovou, po jejím ukončení přestoupil do Žatce na Střední zemědělskou a technickou školu. Zde se velice rychle začlenil do skupiny přátel, která ho zavedla hlouběji do undergroundové

kultury. Napětí ve vztahu s rodiči gradovalo, jak sám říká, odpuzovali se jako magnety, proto se pan Drápal rozhodl odejít z domu v pouhých osmnácti letech.

Důležitá osoba vstoupila do Vladimírova života zcela náhodou, v tramvaji – jednalo se o začátek přátelství s Františkem Stárkem, známým pod přezdívkou „Čuñas“. Dostal se díky němu k distribuci ilegálně vydávaného časopisu *VOKNO* po celých severních Čechách, na což StB často reagovala vazbou a výslechy. Kvůli opletačkám s policií, a protože se nechtěl nechat ostříhat a také kvůli jeho projevu na pracovním večírku, kde pronesl: „*Nemůžu vstoupit do Svazu socialistické mládeže, protože je to předvoj komunistické strany československé a ta má na rukou krev mých přátel,*“ byl donucen opustit svou práci agronoma-specialisty na ochranu rostlin a začal pracovat jako nakladač uhlí v elektrárně v Počeradech. Časopis ho na druhou stranu spojil s mnoha zajímavými lidmi – například se díky němu seznámil s manželou Havlovými. Časopis *VOKNO* sloužil lidem jako náhled do světa svobodné kultury, pan Drápal do něj sám přispíval převážně recenzemi koncertů. Tištěn byl na cyklostylu, což dávalo vydavatelům množstevní náskok. To zapříčinilo, že byl největším časopisem v podzemí. Lidé si ho mezi sebou předávali.

Jak to tak tehdy bývalo, kulturními centry undergroundové scény a místy pro necenzurované politické diskuze se stávaly nejen domácnosti, ale také hospody. Tam také poznal svou první ženu, která ho zaujala svobodnou duší a pohledem na svět. Bohužel ale netrvalo dlouho a dostal se do hledáčku Stb. Zaujala je právě Lábusova svatba roku 1987, kde vystupovaly kapely Svědek, Orchestr Bissex, Křik, J.S.V. a Nucený výsek, které byly protirežimní. Ze svého prvního pobytu ve vazbě v Mostě si pamatuje páchnoucí tepláky a nelidsky malý prostor, kde nemohl ani sedět. Na protest držel hladovku a přestal i pít, to ho dostalo do nemocnice. Uplynulo mnoho let, než se dozvěděl, že lékař, který ho ošetřoval, byl ve skutečnosti nastrčený příslušník StB. Stal se nepřítelem režimu a terčem šikany – například pokus StB o odebrání řidičského průkazu, aby zkomplikovali jeho svobodu volného pohybu. U StB byl veden nejprve jako PO – prověřovaná osoba, během krátké doby byl ale zařazen jako NO III. – nepřátelská osoba.

Sám říká, že jeho nejdůležitější politickou aktivitou bylo bojovat za politické vězně. Proto posílali s přáteli do vězení pohledy, aby oběti systému věděly, že se na ně venku nezapomnělo. Bohužel se často stávalo, že dotyčné osobně znal a v případě Františka Stárka tomu nebylo jinak. Jako reakci na nespravedlivé zadržení kamaráda napsal dopis nejen do

lidskoprávní společnosti – Výboru čs. veřejnosti pro lidská práva a humanitární spolupráci, ale dokonce také tehdejšímu prezidentu Husákovi.

Chartu 77 nepodepsal, věřil, že důležitější je podle ideálů Charty žít. Tehdy to pro něj bylo jen gesto, ale dnes ví, že i gesta mají v boji za svobodu své místo a nepodepsání ho velmi mrzí a bere to jako selhání.

Výslechy a vazby se s blížící se revolucí a politickým napětím stupňovaly. Často pro něj StB přišla uprostřed noci. Neskrývaným přiznáním, že strach byl všudypřítomný, nám přibližuje tíseň a nejistotu vlastní svobody, kdy ještě 19. 11. 1989 skončil ve vazbě a měl se objevit na seznamu akce Norbert, což byl seznam lidí, kteří v případě nutnosti měli být internováni v komunistických koncentračních táborech.

Během listopadových protestů v roce 1989 se věnoval šíření letáků a pomáhal založit OF v Lounech. Nevěřil, že by se mohlo něco změnit, ale věřil, že má pravdu. Tomu, že v Československu pomohl vybojovat svobodu, uvěřil až tehdy, když Prahu poprvé navštívila kapela *Rolling Stones*.

„*Kdybych věřil, že to padne, byl bych mnohem statečnější,*” svěruje se.

Když byl prezidentem Československé republiky zvolen Václav Havel, zažil jeden z nejšťastnějších okamžiků svého života.

Nakouknutí do své složky u Stb ho samozřejmě lákalo, ale vzhledem k tomu, že složka byla živá, podařilo se ji během převratu policii skartovat. Díky poctivé práci archivářů ale došlo k částečné rekonstrukci. Je mu lhostejné, že na něj někdo donášel, mrzí ho, že skuteční viníci nebyli potrestáni. Zášť ale nechová, raději je šťastný.

Popisuje, že po roce 89 nastala další těžká část – budování nového státního útvaru. Byla to dřina, dle jeho slov je totiž být pro daleko těžší, než být proti. Vyzkoušel si komunální politiku (1990 – 94 člen zastupitelstva v Lounech), ta ho ale nebavila. Začal se tedy znovu naplno věnovat své lásce – kultuře. Stal se ředitelem Vrchlického divadla v Lounech.

Také dost cestoval, ale zjistil, že nejlépe mu je právě v Čechách. V rodných Lounech žije dodnes. Založil Lounský rockový klub, a jak bylo již zmíněno, kandidoval do senátu jako nestraník, pouze s poselstvím Václava Havla. Dostal se do 2. kola a svoji prohru bere jako výhru – s nynější situací by si prý nevěděl rady. Celý život se bránil jakékoliv závislosti, aby mu StB nemohla nic vzít.

Proto dlouho nechtěl ani chytrý telefon. V dnešní době vlastní hudební vydavatelství Guerilla Records a pokračuje tak ve své undergroundové minulosti a propojuje ji se současností. Mimo toho vede Galerii města Loun, kde pečuje o odkaz slavných lounských rodáků, kteří se proslavili jako výtvarní umělci.

Na otázku, jak se dnes má, odpovídá, „*Já se mám výborně, ale já jsem se měl výborně vždycky. Vybral jsem si život v duchovní svobodě, který Vám umožňuje být šťastný pořád,*” je z něj přitom cítit upřímnost a duchovní svoboda, která mu štěstí umožňuje. Dodal: „*Život si umím udělat tak, abych byl spokojený. Důležité je chtít jen to, co člověk skutečně potřebuje.*“

Mladé generaci vzkazuje, že má všechno před sebou, je jen na ní, jak toho využije. A že vzdělání je prvním předpokladem toho prožít život podle sebe.

KRÁTKÁ REFLEXE: Setkání pro nás bylo velmi příjemné, poprvé jsme se sešli v kavárně, kde proběhl stěžejní rozhovor. Podruhé dokonce u pana Drápala doma na zahradě, které bylo dokonce ještě uvolněnější. Na všechny otázky odpovídal upřímně, nebyl problém s málem materiálu. Na rozhovory byl zvyklí. Příliš nefungovala metoda se vzpomínáním na specifické vůně atp.. Nejvíce nás zaujal pohled pana Drápala na život, jeho nekonečné štěstí a zároveň racionální pohled na život. Také nás zaujala sbírka knih a obrazů, které byly u něj doma doslova všude.

SEZNAM PŘÍLOH:

1. Fotka pana Vladimíra Drápala, pořízena dne 2. června 2022, na jeho zahradě v Lounech
2. Fotka přední části časopisu Vokno
3. Výňatek z časopisu Vokno
4. Fotka rockové kapely The Plastic People of the Universe z obalu jejich CD
5. Vnější část CD The Plastic People of the Universe
6. Fotka mladého aktivisty pana Vladimíra „Lábuse“ Drápala